

NEJVNŠÍ KRUHY

James
Datterson

KIO KAN

Copyright © 2020 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Ondřej Duha, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Deadly Cross
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Little, Brown and
Company,
Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, Inc.,
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-391-8

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ
SBĚRATEL POLIBKŮ
JACK A JILL
KOČKA A MYŠ
TANEC SMRTI
SPIRÁLA ZLOČINU
CHUŤ KRVE
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY
MISTR ZLOČINU
VE ZLOMKU VTEŘINY

POŠTA OD MARY
NEDOSTATEK DŮKAZŮ
PODRAZ
ČERNÝ TYGR
UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
MISTROVSKÝ TAH
ZABÍT ALEXE CROSSE
POSEDLOST
ŠŤASTNÉ A VESELÉ
PŘÍMÝ ZÁSAH

CITLIVÉ MÍSTO
HODINA PRAVDY
NA TENKÉM LEDĚ
NA ŠPATNÉ STRANĚ
SKRYTÝ ZÁMĚR
JSI NA ŘADĚ
SKRYTÝ ZÁMĚR
NEJVYŠŠÍ KRUHY

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT
DRUHÁ ŠANCE
KAŽDÝ TŘETÍ DEN
ČTVRTÝ V POŘADÍ
PÁTÝ JEZDEC
ŠESTÝ CÍL
SEDMÉ NEBE
OSMÉ DOZNÁNÍ

DEVÁTÝ SOUD
DESÁTÉ VÝROČÍ
JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DVANÁCTÉ ZLO
OSUDNÁ TŘINÁCTKA
ČTRNÁCTÝ HRÍCH
PATNÁCTÝ SKANDÁL
ŠESTNÁCTÁ LEŽ

SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
18. RUKOJMÍ
19. VÁNOCE
20. OBĚŤ
21. NAROZENINY
22. VTEŘIN

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY
PODEZŘELÝ Č. 1

SOUKROMÁ PRAVIDLA
JEN PRO ZVANÉ

PASTÝŘ
JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU
DENÍK – ROMANCE
LÍBÁNKY
DŮM NA PLÁŽI
STOPY V PÍSKU
ZÁLUDNÉ VLNY
BIKINY

VÝSTRAHA
OKO ZA OKO
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ
POHLEDNICE SMRTI
PROVINILÉ MANŽELKY
NEZNÁMÝ SOUPEŘ
DOKONALÁ ILUZE

SMEČKA
DRUHÉ LÍBÁNKY
NEROZLUČNÝ PÁR
VADÍ, NEVADÍ
VOLAVKA
ZAČNI SE PTÁT
VELKÝ ZÁVOD

SÉRIE INSTINKT

VRAŽEDNÁ HRA

BEZ SOUCITU

1. kapitola

Devon Monroe odtrhl zrak od dvou mrtvol v bleděmodrém kabrioletu Bentley se staženou střechou, jehož motor běžel naprázdno necelých dvacet metrů daleko, a vzhlédl ke svému nejlepšímu příteli.

„Žádný pohyb,“ řekl Devon.

„Je po nich,“ řekl Lever Ashford a přikývl.

„Já ti nevím, Levere. Tohle vypadá na velký zvířata. Víš, jak to myslím?“

Lever řekl: „No tak, Deve. Taková příležitost se naskytne jednou za život, je to dar od samotného Pánaboha. Vlítáme tam a zmizíme. Nikdo se nic nedozví.“

„Povídám ti, že za mň už pověsili i zatracený bělochy. Padáme odsud.“

Lever zavrčel: „Něco mi dlužíš, brácho, nebo jsi zapomněl?“

Ti dva mladíci byli šestnáctiletí Afroameričané s kapucemi černých mikin na hlavách. Bylo čtvrt na šest ráno a oni stáli ve stínu vrhaném Harrisonovou komunitní střední školou v Garfield Heights ve washingtonské čtvrti Southeast. Ticho na parkovišti za školou narušoval jen jejich šepot.

Devon se nejistě ušklíbl, ale nakonec řekl: „Jenom nenech na ničem otisky.“

„A k čemu máme tohle?“ řekl Lever s úsměvem, když sahál do zadní kapsy pro dva páry chirurgických rukavic.

Natáhli si je, rozhlédli se kolem a nikde v okolí školy, na parkovišti ani na dráze a fotbalovém hřišti neviděli žádný pohyb.

„Pětačtyřicet vteřin a jsme fuč,“ řekl Devon. „Myslím to vážně.“

Lever ťukl svou pěstí o jeho. „Pětačtyřicet.“

Došli přímo k bentleyi, Lever ke dveřím řidiče, Devon k druhé straně vozu. U dveří spolujezdce strnul ne strachem, ale hrůzou. „Kámo, fakt nevím, jestli tohle dám.“

„Pohni! Vezmi si, co ti právem patří, brácho!“

2. kapitola

Devon měl pocit, že se každým okamžikem pozvrací, ale udělal další krok, naklonil se dovníř a dosáhl na zadní sedadlo, aniž se bentleye dotkl mikinou nebo kalhotami.

Snažil se nedívat na tu ženu, která tam ležela polonahá a mrtvá. Lever však muži ležícímu vedle ní pohlédl přímo do očí, když mu zasouval ruku v rukavici pod sako smokingu. Pak pohlédl na mužovy kalhoty okolo kotníků a opovržlivě si odfrkl.

„Hnusnej parchante,“ řekl Lever. „Tu kulku sis zasloužil.“

Devon na druhé straně auta ucítil měděný pach a udělalo se mu ještě hůř. *Krev*, pomyslel si a snažil se nedýchat nosem, když ohmatal ženiny ruce, našel prsten s velkým kamenem a stáhl ho z prstu. Náramky, dva na levém zápěstí a jeden za hodinkami na pravém, šly dolů rychleji, než čekal.

Devon to už chtěl zabalit, když spatřil bledou záři perlového náhrdelníku okolo krku. Zaklonil ženě hlavu, našel sponu, sundal ho a strčil do kapsy.

„Osmatřicet vteřin,“ zašeptal Lever z druhé strany vozu. „Jsem hotovej. Hodinky a šrajtofle.“

„Hned budu,“ řekl Devon. Stáhl mrtvé náušnice z lalůčků a položil jí hlavu zpátky na sedadlo.

„Zdrháme zadem,“ řekl Lever a otočil se.

Za sebou uslyšeli chrastění šterku. Vyrázili sprintem a proklouzli dírou v plotě do temné uličky, kde se zastavili a ohlédli. Někdo mířil k bentleyi.

Proběhli uličkou, krokem přešli Alabama Avenue a pokračovali rychlejším tempem k parku Fort Circle. O čtyřicet minut později, když se už blížili k domovu, dolehlo k chlapcům od školy kvílení sirén.

3. kapitola

Bylo půl osmé ráno a já stál na úpatí žulové strany hory Old Rag v Národním parku Shenandoah a pochybovačně si prohlížel spáry ve stěně a lana visící vedle nich.

„Zatím nejvyšší, tati!“ řekl můj desetiletý syn Ali, který stál po mé pravici v bílé přilbě a horolezeckém postroji přes tričko a šortky.

„Myslíš?“ řekla jeho sestra. Moje sedmnáctiletá dcera Jannie klečela nalevo ode mě a zavazovala si lezeckou botu.

Muž vedle ní, který se přehraboval v batohu, řekl: „Rozhodně. Má šest pater a je technicky náročnější. A při slaňování budete řvát smíchy.“

„Budeme řvát smíchy, tati!“ řekl Ali.

„Žádné řvaní,“ prohlásil jsem. „Když budete řvát, napadne mě, že padáte, takže si ho odpusťte.“

„Promiňte, doktore Crossi,“ řekl ten muž a položil batoh na zem. „Myslel jsem tím jen to, že můžete dělat větší skoky, než se vám cestou dolů napne lano.“

„Budu poslušný, Jasone, a pěkně zapnutý v postroji, díky,“ řekl jsem.

Jason Phelps se usmál a poplácal mě po zádech. „Rád vidím, když si někdo jako vy chce vyzkoušet horolezectví.“

„Někdo jako já?“ opáčil jsem.

„Metr devadesát? Sto kilo? Okolo pětačtyřiceti?“

„Díky vši té turistice jsem těsně pod metrákem.“

„Stejně je obdivuhodné, že se chlap vaší velikosti vydá na stěnu.“

„Je v nevýhodě,“ poznamenal Ali. „A Jannie taky.“

„Ne,“ řekla moje dcera a postavila se. „Jsem silnější a mám delší paže a nohy než ty.“

„Když chceš být lidská moucha, je lepší být malý a obratný,“ namítl Ali.

„Někdy,“ řekl Phelps. „Kdo jde první?“

Poslední čtyři dny jsem trénoval pod dohledem Phelpse, certifikovaného instruktora horolezectví. Byl to samozřejmě Aliho nápad, nejnovější z jeho posedlostí, a Jannie o to okamžitě projevila zájem.

Upřímně řečeno, já zas tolik nadšený nebyl, ale vzhledem k tomu, že Jannie měla za dva měsíce nastoupit do posledního ročníku střední školy a čekala ji vysoká, snažil jsem se žít vyrovnanějším životem, soustředit se víc na rodinu a méně na vraždy a chaos. Proto jsem se rozhodl, že se k nim přidám.

Už dva dny jsme trénovali bez lana na méně strmých skalách. Přestože jsme se všichni před kurzem naučili základy na umělé stěně v Severní Virginii, tohle mělo být poprvé, kdy polezeme na skutečnou skalní stěnu.

„Jdu na to!“ prohlásil Ali a pokročil vpřed.

„Ségry mají přednost,“ řekla Jannie.

„Tati?“

„Nech ji jít první.“

Zatímco se můj syn nafoukl, došla Jannie k lanu a pozorně sledovala Phelpse, jak ji k němu připíná malým mechanickým zařízením zvaným blokant, které už měla připnuté k postroji. Blokant bude klouzat po laně, jen když

bude Jannie stoupat. Kdyby spadla ze stěny, zařízení by ji na laně zastavilo.

„Přesně jak jsme si řekli včera,“ promluvil Phelps. „Blokantu nevěříme, správně?“

„Cestou nahoru budu používat i Prusíkův uzel a polohovací smyčku.“

Zvedl druhé lano a zavolal: „Jistím.“

Jannie zvažněla a řekla: „Jsem na laně. Lezu.“

4. kapitola

Sledovat, jak vaše dítě, byť jištěné, leze po kolmé stěně, je zážitek, ze kterého se tají dech a probouzí panika. Aspoň já jsem to tak cítil, když jsem se díval, jak Jannie odvážně stoupá po skále za pomoci cílevědomých pohybů rukou a nohou a používá výstroj přesně tak, jak nás to Phelps učil.

„Skvělá práce!“ zvolal Phelps, když zmizela na vrcholku.

Ali a já jsme zatleskali a zahvízdali a Jannie někde nad námi triumfálně zajásala.

„Teď je řada na mně!“ řekl Ali.

Můj syn si při výstupu tak jistý nebyl, ale pokaždé, když se zastavil a snažil se promyslet další krok, Phelps na něho křikl nějaké povzbuzení nebo instrukci. Po dvaceti minutách zmizel nahoře i Ali.

„Jsem lidská moucha!“ uslyšel jsem ho zavolat.

Phelps se zasmál. „Ten váš kluk je ale dílo, doktore Crossi.“

„Říkejte mi Alexi. A jo, máte pravdu.“ Zasmál jsem se.

„Nikdy mě nepřestane udivovat.“

„Připravený, Alexi?“

Přiznávám, že mi žaludek udělal malý přemet. Moc si na výšky nepotrpím, ale jakmile se pro něco rozhodnu, už necouvnu.

„Jak jen to jde,“ řekl jsem a přistoupil k lanu.

Phelps mi pomohl se připoutat. Věděl jsem, že během výstupu budu pohybovat blokantem po hlavním laně a prusíkem po vedlejší. Stejně jako ta mechanická pomůcka se i uzel mohl pohybovat po laně jen nahoru. Jakákoliv váha na jisticím laně připevněném k mému postroji by způsobila, že by se na něm uzel pevně sevřel. V nepravděpodobném případě selhání blokantu by mě prusík zachránil před dlouhým a potenciálně osudným pádem.

„Užijte si to, doktore,“ řekl Phelps. „Jistím!“

„Na laně,“ zavolal jsem v odpověď. „Lezu.“

Dosáhl jsem vrcholu a rád bych řekl, že mě tam dostala série dobře promyšlených a hladce provedených pohybů, ale to bych lhal. Můj výstup byl opatrný a těžkopádný a já si okamžitě uvědomil, že mé kyčelní a ramenní klouby už nejsou tak volné, jak by měly být.

„Jde vám to skvěle,“ zavolal na mě Phelps, když jsem se dostal do sedmi metrů.

„Nemám ten pocit.“

„Co potřebujete?“

„Nevím – rychlokurz jógy?“ řekl jsem, celý zpocený.

„Hleďte chyty a stupy ve svém dosahu,“ poradil mi. „Pamatujte si, že každý si musí najít na stěně svoji vlastní cestu. Jde o to přizpůsobit se skále.“

„No tak, tati!“ zavolal Ali.

„To dáš!“ křikla Jannie.

Vzhlédl jsem a uviděl je dobrá tři patra nad sebou, jak vyhlížejí přes okraj skály. Tvářili se tak vesele, že mě to inspirovalo k dalšímu výstupu, při němž jsem se pomalu a vytrvale snažil dělat všechno podle pravidel.

Ve dvanácti metrech jsem řekl: „Dostávám křeče do rukou. Dopřejte mi chvilku odpočinku.“

„Použijte polohovací smyčku,“ řekl Phelps. „Připoutejte se k tomu vklíněnci napravo od vás.“

Spustil jsem ruku, popadl krátký provaz s karabinou pověšený u pravého boku a přicvakl ho k ocelové kostce zaklíněné ve spáře. Zavěšený na třech lanech jsem si mohl chvilku odpočinout, protáhnout si prsty a prohníst dlaně.

„Jaký je výhled?“ zeptal se Phelps.

Ohlédl jsem se přes rameno na dolní úbočí pohoří Blue Ridge, dokonalé moře letní zeleně třpytící se v ranním světle za mnou a pode mnou. Usoudil jsem, že viset jen tak bezdůvodně na skalní stěně a vychutnávat si přírodní krásy, je docela vzrušující. Usmál jsem se, pohlédl dolů a řekl: „Fajn, začínám chápat, proč se tohle lidem líbí.“

Náš instruktor mi ukázal vztyčený palec a řekl: „Já vám to povídal – když tomu člověk přijde na chuť, je z toho brzo závislost.“

Pochyboval jsem, že to u mě dojde tak daleko, ale zbytek výstupu jsem si vychutnal, protože jsem se naučil přemýšlet víc o technice lezení než o nebezpečích s ním spojených. Půl hodiny poté, co jsem opustil zem, mi Phelpsova asistentka Carley Jo Warnerová pomohla přes hranu.

„Výborně,“ řekla.

„Párkrát jsem si málem vykloubil kyčel, ale dobře to dopadlo,“ vypravil jsem ze sebe udýchaně. Nehybně jsem seděl, zatímco mě odpojovala z lan. Když skončila, lehl jsem si na záda s přihloupkým úsměvem na tváři.

„Nebylo to skvělé?“ řekl Ali a plácl si se mnou.

„Zpočátku moc ne,“ řekl jsem. „Ale nakonec to byla zábava.“

„Můžu tě vzít na lekci jógy,“ nabídla Jannie.

„Nejsem moc stavěný na to, aby se ze mě stal lidský prec-lík, ale popřemýšlím o tom.“

Než mohl kterýkoliv z nich odpovédět, zazvonil mi mobil, což mě překvapilo, protože jsme na úpatí skály neměli signál.

Vylovil jsem ho z kapsy kalhot a uviděl, že mi volá moje žena Bree Stoneová ze svého služebního telefonu

washingtonské metropolitní policie. Bree velela detektivům a v poslední době byla pod velkým tlakem.

Ve Washingtonu a okolí měla policie plné ruce práce se sérií nevyřešených znásilnění a vražd, a právě minulý týden byli v Georgetownu zastřeleni dva známí lobbisté s kontakty na nejvyšších místech. A co hůř, po nástupu nového policejního komisaře hrozilo všem včetně Bree, že přijdou o práci.

Postavil jsem se a přijal hovor při třetím zazvonění. „Tady lidská moucha.“

Bree řekla: „Máme tu dvojnásobnou vraždu a chci, aby ses podílel na vyšetřování.“

„Proč?“

„Znáš obě oběti,“ odpověděla a dala mi jejich jména a adresu místa činu.

Úžasem a žalem se mi sevřel žaludek a roztrásla kolena. V duchu jsem je oba viděl tak, jako když jsem se s nimi setkal naposledy, a jejich ztráta byla jako rána palicí do hlavy.

„Je mi to líto, Alexi.“

„Díky. Nechám se dopravit vrtulníkem. Do dvou hodin jsem tam.“

„Já tam nebudu. Mám další schůzku s komisařem.“

„Drž se. Pořád jsi ta pravá žena na pravém místě.“

„To se uvidí,“ řekla a zavěsila.

Podíval jsem se na děti. „Smůla, mládeži.“

„To je v pohodě,“ řekla Jannie. „Za ty tři a půl dne jsme si užili spoustu zábavy.“ Ali přikývl, ale jejich pochopení jen prohloubilo mé výčitky z toho, že musím zkrátit náš společně trávený čas.

„Vrátíme se sem,“ slíbil jsem a pohlédl na Phelpse, který se právě dostal na vrchol. „Můžete nás naučit, jak slaňovat, abychom přitom řvali smíchy? Musíme jít.“

„Slaňování s křikem?“ Phelps se usmál. „To zvládnu.“

5. kapitola

Pocit z toho, jaké to je, když se člověk odkloní od skály, odrazí se od ní, povolí slaňovací brzdu, propadne se o dobré tři metry, než narazí botami na stěnu a celý proces se opakuje, jsem měl, ještě když jsem vystoupil z auta a zamířil ulicí k policejní pásce.

Na červenec bylo ve Washingtonu neobvykle chladno, jen něco málo přes dvacet, nízká vlhkost a studený vítr. V dohledu se objevila škola, v létě zavřená a prázdná. Do Harrisonovy základní školy chodila Jannie, a když jsem uviděl ten cirkus přenosových vozů okolo školy, cítil jsem se ještě hůř.

Obešel jsem dodávky a prodral se mezi čumily, přičemž jsem si nechtěně vyslechl zlé klepy a spekulace o obětech a o tom odporném zločinu.

V minulosti jsem byl jak agentem FBI, tak detektivem oddělení vražd washingtonské metropolitní policie, a teď jsem pracoval pro obě tyto agentury jako konzultant. Ukázal jsem průkaz strážníkovi hlídajícímu vstup na místo činu a on mě nechal proklouznout pod páskou.

Urazil jsem patnáct metrů, než mě nějaký agent FBI požádal, abych se identifikoval. Podal jsem mu odznak externího zaměstnance FBI a on mě pustil dál. Zpoza rohu vyšel John Sampson, můj nejlepší přítel a bývalý parták v oddělení vražd.

„FBI?“ řekl jsem.

„Nic překvapivého, vzhledem k těm obětem.“

„Jasně, ale kdo tady velí?“

„Mahoney. Chce, aby ses podíval na těla, než je odvezou.“

„Jak špatné to je?“

„Do hlavy je nestřelili. Poznáš je.“

Došli jsme na parkoviště za školou a já uviděl dodávku forenzního FBI a vůz washingtonského policejního lékaře zaparkované u fotbalového hřiště a běžecké dráhy, kde moje dcera zaběhla některé ze svých nejlepších závodů. Parkoviště pročešávalo nejméně dvacet agentů hledajících jakékoliv důkazy. Další skupinu jsem viděl na hřišti.

„Kdo je našel?“ zeptal jsem se.

„Školní ochranka,“ odpověděl Sampson a ukázal k dvěma odpadkovým kontejnerům obehnaným žlutou policejní páskou. „Jsou tamhle vzadu.“

„Čas smrti?“ řekl jsem.

„Podle lékaře čtyři ráno.“

Došli jsme ke kontejnerům a našli ten povědomý bledě-modrý kabriolet Bentley obehnaný další páskou a obklopený agenty, kriminology a policejními detektivy.

Zvláštní agent FBI pověřený vedením Ed Mahoney, můj dávný parťák z agentury, se oddělil od ostatních, přišel ke mně a potřásl mi rukou. „Už na tebe čekáme, Alexi. Jsou vyfotografovaní, ale forenzní se jich ještě nedotklo.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Můžu požádat o trochu prostoru?“

Mahoney zatleskal a křikl: „Tak jo, všichni couvněte, potřebujeme mít místo činu na chvíli jen pro sebe.“

Ostatní nám věnovali překvapené pohledy, ale ustoupili.

Prohlížel jsem si kabriolet Bentley a oběti na zadním sedadle, a část mého já by si nejraději sedla na zem a rozplakala se. Vyšetřováním vražd jsem však strávil většinu svého dospělého života a existoval jen jeden způsob, jak to dělat správně: citově se oprostit od obětí. Věděl jsem však, že v tomhle případě to bude obtížné.

Mahoney jako by mi četl myšlenky. „Víš jistě, že to zvládneš?“ zeptal se.

„Poradím si s tím,“ řekl jsem a obešel auto k té mrtvé ženě.

Chtěl jsem k ní přistupovat jako k objektu, který musím prostudovat a vyhodnotit, ale stěží jsem dokázal odtrhnout oči od obličeje Kay Willinghamové. Byla to jedna z nejvýraznějších, nejzajímavějších žen, které jsem kdy poznal, a teď tu ležela mrtvá vedle muže, který byl zjevně její mile-nec, ať se to zdálo sebenepřavděpodobnější.

Silou vůle jsem se přinutil nedívat se na její prázdný výraz a místo toho jsem se soustředil na dvě střelné rány asi deset centimetrů od sebe a pět nad jejím nahým levým prsem. Růžovou krajkovou podprsenku měla na klíně, černé večerní šaty vytažené kolem pasu.

„Nic nenasvědčuje, že měla zvednuté ruce v obranném gestu,“ řekl jsem. „Myslím si, že vraha ani nezahlédla.“

„On taky ne,“ ozval se Sampson z druhé strany auta. „Nejspíš byli zabraní do něčeho jiného.“

Jenže pak jsem se podíval i na toho mrtvého muže. Byl zčásti otočený ke Kay a hlavu měl položenou na své pravé paži, která byla natažená přes kryt úložného prostoru střechy kabrioletu. Kalhoty a boxerky měl okolo kotníků. Krev ze dvou ran v hrudi mu stekla přes levé stehno a slila se do kaluže mezi jeho nohama.

„Tisk tady bude mít žně,“ poznamenal Sampson.

„Až z příliš mnoha důvodů,“ dodal Mahoney.

Nereagoval jsem na to, ale Ned a John měli pravdu; existovalo příliš mnoho důvodů, aby to vybuchlo jako parní kotel, a následky by byly nepředvídatelné.

Kay Willinghamová byla temperamentní Ivce salonů z Georgetownu, jižanská dědička a vlivná žena, ještě před dvěma lety vdaná za J. Waltera Willinghama, současného viceprezidenta Spojených států.

Její společník Randall Christopher byl zakladatel a ředitel Harrisonovy střední školy, charismatický muž, o němž se říkalo, že má záslusk na post starosty, a pokud by se mu dařilo, i na vyšší politické funkce. Christopher byl

Afroameričan, ženatý a měl dvojčata, která chodila do druhého ročníku jeho školy a přátelila se s mou dcerou.

„Podívejte se na tohle,“ řekl jsem a potřásl hlavou.

„Na co?“ zeptali se Sampson s Mahoneym.

„Možná jsme svědky zrození pořádného maléru.“

6. kapitola

Dříve než mohl někdo z nich odpovědět, protáhli se pod páskou dva muži v tmavých oblecích a slunečních brýlích.

„Ať už jste kdokoli, otočte se a zmizte z mého místa činu,“ vyštěkl Mahoney.

Oba ukázali odznaky. Ten vyšší, ostříhaný na ježka, řekl: „Donald Breit, tajná služba Spojených států.“

„Lloyd Price, tajná služba Spojených států,“ představil se ten druhý, který byl stavěný jako cihla se silnýma nohama i rukama. „Vy jste kdo?“

„Zvláštní agent FBI Mahoney,“ odsekl Ned. „A teď opusťte moje místo činu.“

Agent Price si sundal tmavé brýle a jeho rysy změkly. Tišším hlasem řekl: „Nic ve zlém, pane, ale Kay Willinghamová je – byla – bývalá manželka našeho šéfa.“

Agent Breit si také sundal sluneční brýle a odhalil zarudlé oči. „Viceprezident je zdrcený. Nikdy jsem ho takhle neviděl. Jakmile se to dozvěděl, poslal nás sem, abychom zjistili, co se dá, zvláštní agente Mahoney. Víím, že je to šílené..., ale on ji pořád miluje.“

Mahoney na okamžik zaváhal a pak rozumným tónem řekl: „O všechno se s vámi podělím, jakmile se dozvím, kde byl viceprezident celou minulou noc.“

„Vy si myslíte, že je zabil J. Walter?“ řekl agent Breit. „Zbláznil jste se?“

„Odpovězte na otázku,“ nenechal se odbýt Mahoney.

Agent Price řekl: „Viceprezidenta včera večer vidělo pět set lidí na dobročinném večírku v Hiltonu, kde vstupné dělalo deset tisíc. Odešel přesně v půl jedenácté a já osobně jsem ho odvezl domů do Observatory Circle číslo jedna, kde si lehl do postele a zůstal tam *celou noc*.“

„Můžete to dokázat?“

Breit přikývl. „Zaznamenáváme každý jeho den minutu po minutě.“

„Natáhněte si rukavice,“ řekl Mahoney. „Můžete se podívat. Doktor Cross vám poví, co jsme zatím zjistili.“

„Alex Cross?“ ozval se agent Price.

„Přesně tak,“ řekl jsem a potřásl mu rukou.

Agent Breit řekl: „Šéf bude mít radost, že se podílíte na vyšetřování. Už o vás slyšel.“

„To mi lichotí,“ řekl jsem a také mu potřásl rukou. „Chcete se podívat? Třeba najdete něco, co jsme přehlédli.“

Agenti tajné služby přikývli a následovali mě k modrému bentleyi. Když uviděli Kay, zastavili se a zbledli.

„Proboha,“ vydechl Breit.

„Nechci být ten, kdo mu to poví,“ řekl Price.

„Je to příliš?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ řekl Breit. Přistoupil blíž a uviděl, že má Christopher stažené kalhoty. „Cože? Kristepane.“

„Paní Willinghamová nemá šperky,“ řekl Price. „To není normální.“

Breit přikývl. „Kay byla do šperků blázen, ale žádné na ní nevidím. Podívejte se na ty šaty. Měla by být ověšená diamanty a perlami. A jeho hodinky jsou pryč. Podívejte se mu do náprsní kapsy.“

Mahoney to udělal a zavrtěl hlavou.

Sampson řekl: „Chybí i telefony. U obou.“

„No,“ řekl jsem. „Tím se všechno komplikuje, že?“

7. kapitola

Prohledali jsme auto i těla, ale mobilní telefony jsme ne-našli. Poté co soudní lékař odvezl mrtvoly z místa činu, odjeli zvláštní agenti Breit a Price informovat viceprezidenta a forenzní technici se pustili do práce na bentleyi Kay Willinghamové.

Expert FBI na krevní stopy brzy zjistil, že byli zastřeleni z méně než sedmi metrů. Technik, který se specializoval na trajektorie střel, uvedl, že vrah stál nejspíš tři až pět metrů od předního nárazníku a byl dostatečně vysoký, aby mohl střílet přes čelní sklo, které zůstalo nepoškozené.

„Nábojnice?“ zeptal jsem se.

Technik zavrtěl hlavou. „Střelec byl chytrý. Posbíral je po sobě.“

„Znamená to, že to byl feťák? Zabil dva lidi, aby jim mohl sebrat diamanty, perly, peníze a mobily?“ otázal se Sampson.

„Feťák by se o nábojnice nestaral,“ řekl jsem. „Tenhle profil vraha si můžeme škrtnout. A i kdyby Kay měla na krku jeden ze svých hodně drahých náhrdelníků, těžko si dokážu představit, že by ji profík zabil kvůli němu.“

Mahoney přikývl. „Stačilo jen, aby na ně namířil. Ona má prsa venku, on kalhoty dole. Všechno by mu dali.“

„Jasně,“ řekl Sampson. „Takže to má vypadat jako nepovedená loupež.“

„Možná,“ připustil jsem. „Nebo je někdo okradl poté, co vrah odešel.“

„A třeba ten někdo viděl střelce,“ dodal Mahoney.

„Ta možnost se mi líbí,“ řekl Sampson a ukázal na Neda. „Zpracuju své zdroje na ulici a zjistím, kde by se v téhle čtvrti daly udat kradené šperky.“

„Dobře,“ přitakal Mahoney a pak se podíval na mě. „Až skončíš v Christopherově kanceláři, budu tě potřebovat v domě Kay Willinghamové.“

„Nezapomínejme, že se tu nabízí i jeden klasický profil vraha,“ řekl jsem.

„Jaký?“ zeptal se Mahoney.

„Pomstychtivá manželka,“ odpověděl jsem. „Jak do toho celého zapadá paní Christopherová?“

Sampson odešel. Vstoupili jsme s Mahoneym do střední školy a přiměli školníka, aby otevřel kanceláře vedení, kde byla tma. Prošli jsme kolem sekretářčina stolu a pokračovali do velké místnosti s Christopherovými záramovanými diplomy, citáty a rodinnými fotografiemi na stěnách mezi knihovnami. Stůl byl pozoruhodně pečlivě uklizený.

Na jedné straně byly pootevřené dveře. Našel jsem vypínač, otočil jím a uviděl druhou, mnohem menší kancelář, která vypadala používaněji. Byla tam tiskárna, ale žádný počítač, i když na stole přeplněném knihami a korespondencí bylo místo pro notebook.

Tam opravdu pracoval. „Budeme potřebovat agenty, aby probrali ty hromady věcí a našli jeho počítač.“

„Nejspíš ho nechal doma –,“ začal Mahoney. Než to stačil doříct, zazvonil mu telefon. „Super. Musím informovat média.“

„Dobře se bav,“ řekl jsem. „Já zajedu k Christopherovi domů a promluvím si s manželkou. Pak se vydám do Kayina domu do Georgetownu.“

Na odchodu jsem si všiml mezery v obvodovém plotu školy a prošel jsem jí, abych se vyhnul mediálnímu cirkusu.

Když už jsem byl skoro u auta, zavolal na mě nějaký muž: „Doktore Crossi? Myslel jsem si, že vás tu někde najdu.“

Ten kňouravý nosový hlas jsem hned poznal a mávl jsem rukou, aniž bych zpomalil. „Bez komentáře, Sparkmane.“

„Bez komentáře? Ani jsem se nestačil na nic zeptat.“

„Vidíte?“ řekl jsem, když jsem došel ke svému autu. „Šetřím vám čas a námahu.“

„Aha, myslel jsem si, že to budete chtít komentovat,“ řekl a já se na něho konečně podíval.

Clive Sparkman byl rozcuchaný čtyřicátník a pořádná osina v zadku. Slušně vydělával provozováním hojně navštěvované webové stránky, na níž šířil zprávy, drby, fámy a naprosté lži o mocipánech všeho druhu ve federálním hlavním městě. Publikoval také pikantní detaily z vyšetřování vražd, díky čemuž jsme se seznámili.

„Vím, že tenhle případ je pro vás obzvlášť zajímavý, Sparkmane, protože spojuje politiku s vraždou,“ řekl jsem. „Ale nebudu odpovídat na žádné otázky týkající se probíhajícího vyšetřování. Chcete se dozvědět něco nového? Běžte si za deset minut poslechnout brífink FBI.“

Sparkman vědoucne naklonil hlavu ke straně. „Budu tam lapat každé slovo s vědomím, že vím něco, co nikdo jiný neví, něco, co bych zítra mohl zveřejnit na svých stránkách – aspoň jeden štavnatý detail pro ty, kteří se o tenhle případ budou zajímat.“

Otevřel jsem dveře auta, strčil jednu nohu dovnitř a řekl: „Nemám čas se vybavovat.“

Sparkman řekl: „Vlastně jde o vás, Crossi, a o ... Kay Willinghamovou?“

Ztuhl jsem, ale lhostejně jsem se na něho podíval.

Sundal si sluneční brýle a usmál se. „Měl jste poměr s viceprezidentovou ženou, Alexi? Byl jste příčinou jejich rozvodu? Viděl jsem vaši společnou fotku z té doby a musím říct, že se na ní k sobě hodně máte. Chcete se k tomu vyjádřit?“

„Jděte k čertu, Sparkmane, a napište si, co chcete,“ řekl jsem. „Ale dejte si pozor, abyste ty své klepy mohl dokázat, jinak se vám ozve můj právník. Jmenuje se Craig Halli-

gan. Pamatujete si ho, že? Toho, co vás žaloval za pomluvu a vysoudil na vás čtyři miliony?“

Sparkman vypadal, jako by spolkl odporného brouka.

„Myslel jsem si to,“ dodal jsem. Zavřel jsem dveře a odjel.

8. kapitola

Zjistit, kde Randall Christopher žil, mi dalo trochu práce. Ukázalo se, že smlouva na pronájem jeho domu je psaná na Elaine Paulsonovou, Christopherovu manželku. Zazvonil jsem u vchodu na levé straně dvojdomku v Desáté ulici mezi ulicemi E a G, ale nikdo se neozval.

Pak jsem zazvonil u sousedů a velká, asi čtyřicetiletá žena v nemocničním plášti a s unaveným výrazem, pootevřela dveře na pár centimetrů, ale řetízek nesundala.

„Ano?“ řekla.

„Hledám Elaine Paulsonovou.“

Ušklíbla se. „Je pryč.“

„Nevíte, kdy se vrátí?“

„Nemám tušení.“

„Kdo jste vy?“ zeptal jsem se.

„Do toho vám nic není,“ odsekla a chtěla zavřít dveře.

Položil jsem na ně prsty a řekl: „Pracuji pro FBI a oddělení vražd metropolitní policie, paní. Vyšetřujeme vraždu.“

Zarazila se. „Vraždu? Koho zabili?“

„Manžela paní Paulsonové,“ opověděl jsem. „Randalla Christophera.“

Pomalu zvedla levou ruku k ústům. „Bože,“ zasténala. „Bože, to nemůže být pravda.“

„Je to ve všech zprávách. Nebo brzo bude, takže si musím co nejdřív promluvit s jeho ženou.“

„Myslím, že budu zvracet. Nemůžete přijet později?“

„Bohužel ne, tohle vyšetřujeme jako vraždu a potřebujeme vaši pomoc.“

Nezdálo se, že ji to potěšilo, ale vyhákla řetízek a otevřela dveře.

Podal jsem jí ruku. „Alex Cross.“

Zvedla se zájmem obočí a podala mi ruku. „Teď už vás poznávám. Ze zpráv. Omlouvám se. Jsem Barbara Taylorová.“

„Těší mě, Barbaro,“ řekl jsem. „Můžu dál?“

Taylorová na okamžik zavřela oči. „Nechcete mě do toho zatáhnout, že ne?“

„Potřebuju vám jen položit pár otázek.“

„Můj bývalý mě zatáhl do pár věcí, s kterými jsem nechtěla mít nic společného.“

„Pan Christopher je mrtvý. Můžete nám pomoci.“

Zaváhala a pak ustoupila stranou. „Dáte si šálek kávy? Ledový čaj?“

„Ledový čaj zní skvěle, díky,“ řekl jsem a následoval ji přes uklizený obývací pokoj do ještě uklizenější kuchyně.

Mluvili jsme spolu dobrých čtyřicet minut. Paní Taylorová, rozvedená zdravotní sestra z chirurgického oddělení Georgetownského zdravotního centra a matka dvou vysokoškoláků, se spřátelila s Randallem Christopherem a jeho ženou v den, kdy se tam nastěhovali. Dvojčatům bylo tehdy devět nebo deset a Elaine Paulsonová měla plné ruce práce, zatímco její manžel založil a vybudoval komunitní školu od základů. Paní Taylorová popsala Christophera jako „cílevědomého a naprosto oddaného své práci“, když rozjel školu v malém domě, a poté co začalo studentů přibývat, převzal a zrekonstruoval už existující školní budovu.

„Co jejich manželství?“

Sestra se kousla do rtu. „Možná nejsem zcela objektivní, vzhledem k tomu, že mě manžel opustil s šestadvacítkou, chápete?“

„Nevadí.“

Podle paní Taylorové se prvních pár let zdálo, že se manželé milují a podporují. Jak se však Christopher angažoval v různých občanských křížových výpravách, začala jeho hvězda zářit a lidé v komunitě si zvykli obracet se na něho jako na vůdce ve všem od vzdělávání po řešení sérií znásilnění a vražd, které sužovaly Southeast v posledních patnácti letech.

„Následkem toho býval Randall často pryč,“ řekla paní Taylorová. „A když byl doma, docházelo k hádkám. Nic fyzického, aspoň jsem nebyla ničeho takového svědkem. Ale slyšela jsem hodně křiku a občas i pláč.“

„Musela někdy zasáhnout policie?“

„Pokud vím, tak ne. Aspoň já jsem ji nikdy nevolala.“

„Svěřovala se vám?“

Sestra na mě zvláště pohlédla. „Když vám to povím, poruším její důvěru.“

„Beru to jako ano.“

Paní Taylorová neodpověděla.

Řekl jsem: „Až ji najdu, položím jí ty samé otázky.“

Pořád žádá odpověď.

„Zvážila jste možnost, že by Elaine Paulsonová a její dcery mohly být v nebezpečí? A že by mohly potřebovat ochranu FBI?“

Sestra se nad tím zamyslela a pak ztěžka polkla. „Prosím, zbožňuju Elaine jako člověka a nerada bych ohrozila naše přátelství.“

„Jenom chci pochopit situaci, paní.“

„Tak dobře,“ svolila. „Už celé měsíce se nemilovali. Podezírala Randalla, že má milenkou. Zvažovala, že si najme detektiva, aby ho sledoval.“

„A najala si ho?“

„To nevím.“

„Kdy jste ji a její dcery viděla naposledy?“

„Tinu a Rachel? Čtvrtého července, než odjely na tábor. Jsou vedoucí.“

„A tam jsou i teď?“

„Až do poloviny srpna.“

„A kdy jste naposledy viděla jejich matku?“

Paní Taylorová si olízla rty a zdálo se, že se rozpláče. „Dneska ráno,“ pronesla tiše. „Časně. Za dvacet minut pět? Už dřív, když jsem snídala, se mi zdálo, že ji slyším pohybovat se ve vedlejší domě. Ale když jsem vyšla ze dveří na směnu, viděla jsem, jak se propocená vrací z ranního běhu a stoupá po vnějším schodišti. Vypadala uplakaně.“

„Časný běh a pláč,“ shrnul jsem to a odhadl vzdálenost do školy na zhruba tři kilometry. „Popište mi, co měla na sobě, prosím.“

Taylorová řekla, že Christopherova manželka měla modré běžecké šortky, bílé tričko s dlouhým rukávem, reflexní vestu a batůžek s hydratačním vakem.

„Mluvila jste s ní?“

„Jen jsem ji pozdravila a zeptala se, jestli je v pořádku. Pověděla mi, že poslední dobou špatně spí, protože se jí stýská po dcerách, tak se šla proběhnout.“

„Ještě něco?“

„Zmínila se, že se rozhodla na pár dní někam odjet a všechno si promyslet.“

„Řekla kam?“

„Ne.“

„Máte číslo jejího mobilu?“

Přikývla a vytáhla svůj telefon. Zadrhl se jí hlas, když mi to číslo diktovala, pak zvedla ruku k ústům a vyhrkla mezi vzlyky: „Nemyslíte si, že ho zabila ona, že ne, doktore Crossi? Ta Elaine Paulsonová, kterou znám, je tak milá, dobrá duše.“

9. kapitola

Poté co jsem několikrát neúspěšně vytočil číslo mobilu paní Paulsonové, rozjel jsem se do Georgetownu k cihlovému domu Kay Willinghamové. Před pár desetiletími koupila dva městské domy a spojila je do malého sídla. Když jsem zaparkoval, všiml jsem si, že domovní dveře jsou stále tmavozelené a mosazné klepadlo nablýskané do vysokého lesku. Z truhlíků v oknech napravo a nalevo od dveří splývala záplava květin.

Bylo to tak povědomé.

Vzpomněl jsem si na jednu noc před mnoha lety, kdy toho Kay na nějakém charitativním večíрку vypila víc, než měla, a já ji odvezl domů. V té době jsem krátce pracoval jako soukromý detektiv a byl jsem sám, vdovec. Lvici salonů se vysoký podpatek zasekl ve škvíře v cihlovém chodníku, ulomil se, bota sklouzla z nohy a skončila v kaluži, a ona zakopla. Zachytil jsem ji dřív, než se svalila na zem. Polekaně lapala po dechu a já k ní náhle pocítil silnou přitažlivost. Nikdy na ten okamžik nezapomenu.

Zahnal jsem tu vzpomínku, vystoupil z auta a došel k urostlému mladému muži v tmavém obleku a brýlích, který stál u nízké železné branky před krátkým chodníkem k domovním dveřím. „FBI?“ zeptal jsem se.

„Zvláštní agent Aaron Tilden,“ představil se a přikývl. „Poznávám vás, doktore Crossi. Na akademii jsem byl několikrát na vaší přednášce.“

„Doufám, že jsem neplácal nesmysly.“

„Rozhodně ne,“ ujistil mě a podal mi ruku. „Je mi ctí, že se s vámi setkávám.“

Potrásl jsem mu rukou a řekl: „Potěšení je na mé straně, agente Tildene. Už byl někdo uvnitř?“

„Od chvíle, kdy jsme já a můj parták asi před hodinou dorazili, tak ne. Bill je v zadní uličce. Dveře jsou zamčené. Na klepání nikdo nereaguje. Máte klíč?“

„Ne, ale... vím, kde je rezervní,“ řekl jsem trochu vyvedený z míry. Pokynul jsem mu, aby ustoupil stranou. „Objevil se tady někdo z médií?“

„Kameraman ze CNN,“ odpověděl Tilden. „Natočil průčelí domu a zdržel se tady asi dvě minuty.“

„Žila sama,“ řekl jsem a vzal si latexové rukavice. Natáhl jsem se přes železné zábradlí nalevo ode dveří k cihlové zdi domu, odpočítal jsem dvě cihly vlevo a dvě dolů a zatlačil. Otevřela se malá dvířka a odhalila mělkou dutinu, v níž ležel klíč.

„To je chytré.“

„Nejspíš její nápad,“ řekl jsem a odemkl dveře.

„Potřebujete pomoc, pane?“

„Rozhodně budu, zvláštní agente Tildene,“ odvětil jsem s nepříjemným tlakem v žaludku. „Ale nejdřív bych se tam radši porozhlédl sám.“

„Samozřejmě,“ řekl Tilden.

Dveře se otevřely na dobře promazaných pantech a stejně tiše za mnou zaklaply. V Kayině dvousetletém georgiánském domě jsem nebyl od té dávné noci, kdy zakopla, já ji zachytil a ona mě pozvala na skleničku.

Jak jsem však stál v chodbě, na kterou navazovala dlouhá centrální hala jejího domu, měl jsem pocit, jako by to bylo včera. Cítil jsem její vůni. Slyšel jsem ve vzduchu ozvěnu jejího smíchu.

Prošel jsem halou kolem různých obrazů na stěnách a zastavil jsem se u vchodu do Kayina velkého salonu. Pak jsem do té dlouhé obdélníkové místnosti vstoupil a přešel všechno dlouhým pohledem.

Na podlahách z dvě stě let starých prken byly rozmístěné vkusné čtverce smetanového koberce. Honosný

nábytek pocházel z počátku šedesátých let, z Kennedyho éry; „kousky obnoveného Camelotu“ říkala Kay. Pohovky byly čalouněné látkou s širokými pruhy indigově modré a myši šedi. Některé ušáky byly modré, ostatní šedé. Všechno tak povědomé, že se mi okamžitě vybavil celý ten večer.

Seznámili jsme se na charitativní akci na podporu práv obětí. Stalo se to před mnoha lety, v době, kdy byl její manžel guvernérem Alabamy, byli odloučení a uvažovali o rozvodu. Řidič, který Kay obvykle vyzvedával, se opozdil; vypila několik skleniček a já jí nabídl, že ji svezu domů svým autem.

Lhal bych, kdybych řekl, že mezi námi poté, co jsem ji zachytil, nepřeskočila skutečná jiskra. Po vstupu do domu ten pocit nezeslábl.

Přijal jsem sklenu brandy. Zapomněl jsem, jakou hudbu pustila, ale byla dokonalá. Odtančila ode mě, vířila po podlaze a koberci, bosá, zcela svobodná a rozesmátá.

„Bože, byla tak úžasná,“ řekl jsem si pro sebe a došel k vestavěné polici v koutě plné momentek z Kayina pozoruhodného života.

Našel jsem tu, kterou mi toho večera ukázala, zarámovanou fotografii jedenáctileté Kay tisknoucí se tváří k tváři afroamerické dívky. Obě byly mokré po plavání a rozesmáté.

„To je Althea,“ řekla Kay a zasněně se usmála. „Nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla. Jediný člověk, kterému jsem za celý život naprosto důvěřovala.“

„Kde žije?“

„Tady a tam,“ odpověděla. Zazvonil jí telefon. Přijala hovor, chvíli naslouchala a pak řekla: „Waltere, jsem doma před večerkou a ano, měla jsem pár skleniček, ale už jdu do postele. Stačí ti to?“

Znovu zamračeně naslouchala. „Dobrou noc.“

Kay ukončila hovor a chvílku tam stála jako v transu. Když se z něj probírala, smutně na mě pohlédla. „Je čas, abych vám popřála dobrou noc, Alexi.“

Jiskra, která mezi námi vzplála na chodníku, pohasla. Postavil jsem nedotčené brandy na kávový stůlek, pochválil jí dům a zvedl se k odchodu.

„Mohli byste zkontrolovat dům zvenčí? Pokaždé to dělá můj řidič, než nastavím alarm a jdu si lehnout. Díky, že jste mě tam nenechal upadnout,“ řekla. „Nejspíš bych něco nenapravitelně rozbila.“

10. kapitola

Velký obytný dům naproti Harrisonově střední škole procházel kompletní rekonstrukcí, takže v něm momentálně nikdo nebydlel. Byl obehnán vysokým řetězovým plotem, aby se na staveniště nikdo nedostal. John Sampson si všiml dvou bezpečnostních kamer namontovaných na sloupcích plotu a namířených na ulici.

Zašel za stavbyvedoucím a požádal ho o kopie záznamů od půlnoci předchozího večera, ale bylo mu řečeno, že kamery jsou vypnuté od velké bouřky před několika dny. Zklamaně se vydal nahoru ulicí a rozhlížel se po dalších. Zazvonil mu mobil. Jeho žena Billie.

„Ahoj, zlato,“ řekl. „Jak se cítíš?“

„Každý den o něco líp,“ řekla.

„To rád slyším. Copak je?“

„Ráno jsem tě nestihla a chtěla jsem ti říct, že tě miluju, než pojedou vyzvednout Willow z tábora.“

Sampson se usmál a zpomalil. „To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem za celý den slyšel. Taký tě miluju, zlato.“

„Velký případ?“

„Jeden z největších,“ řekl Sampson a přidál do kroku. „Až se vrátím domů, povím ti, co budu moct. Hlavně odpočívej, ano?“

„Provedu,“ řekla a ukončila hovor.

Za prázdným pozemkem severně od bytového domu, na severovýchodním rohu bloku, stála dvoupatrová bílá budova, v jejímž přízemí se nacházel hispánský krámk s potravinami a prádelna. Pod prvním patrem byly namontované dvě kamery zabírající ulici a školní pozemek, ale protože byly natřené stejnou barvou jako dům, Sampson je málem přehlédl.

Vešel do krámků a hned toho litoval – byl totiž plný ošuntělých týpků, kteří nakupovali zásoby pro lidi z médií tábořících okolo místa činu. Ale měl štěstí – vyměňovali si nepodložené drby o případu a zdálo se, že ho nikdo z nich nepoznal.

„Kay toho věděla příliš,“ uslyšel říkat jednoho mladíka. „Pamatujte si moje slova, věděla toho až moc.“

„Já nevím,“ řekl další. „Randall si nadělal hodně nepřátel. Zvlášť v téhle čtvrti. Drogových dealerů a tak.“

Sampson je nezaujatě poslouchal. Přitiskl si ruku na spodní část bundy, aby zakryl odznak na opasku, vzal si dietní kolu a sáček bramborových lupínků – své tajné neřesti – a postavil se do fronty, aby zaplatil. U pokladen pracovali dva zaměstnanci: usměvavý, obyčejný zrzavý chlápek kolem čtyřicítky a dívka v pubertě se zelenými vlasy, tetováním a piercingy, které ladily s její mizernou náladou.

Když Sampson dospěl na začátek fronty, vyšla na něho ta gotička; podle její jmenovky LUCY. Položil brambůrky a kolu na pult.

„To nedává smysl, ledaže byste chtěl vypadat jako vzducholod,“ řekla a nějak dokázala, že to znělo znudně, mírně

znechuceně a sarkasticky zároveň. Ukázala na hranolky a limonádu.

„Co prosím?“ zeptal se Sampson.

„Tahle kombinace. Po dietní kole se má hubnout, ale ve skutečnosti se po ní tloustne. Z brambůrků se má tloustnout, což funguje na dvě stě procent.“

Sampson si podrážděně rozepnul bundu a ukázal jí odznak a pistoli. „Jsem snad tlustý?“ otázal se tiše a předklonil se.

„Ne,“ řekla Lucy a odtáhla se. „Já jenom –“

„Přesně tak,“ řekl Sampson a stále potichu se zeptal. „Kdo je majitel?“

Lucy ukázala palcem na svého kolegu, který se věnoval přátelskému rozhovoru s nějakou ženou ze sousedství. „Pan Peters.“

Sampson zaplatil za svůj nákup. „Lucy, až odejdu, pošepťete panu Petersovi, že jsem detektiv a že bych si s ním rád promluvil venku.“

Lucy se zatvářila rozhořčeně. „Nebudu stíhat.“

„Lepší než kdybych to tady musel zavřít. Pak byste s panem Petersem nevydělali nic,“ řekl Sampson. „Počkám venku.“

O několik minut později vyšel Peters ze dveří, rozhlédl se, uviděl Sampsona a rozzářil se. Přispěchal k němu a podal mu ruku. „Ronald Peters, detektive...“

„Sampson,“ řekl a ukázal mu průkaz. „Oddělení vražd metropolitní policie.“

Petersův úsměv pohasl, ale nespouštěl ze Sampsona oči.

„Slyšel jsem o tom. Hlavně od novinářů. Je to pravda? Randall Christopher? A bývalá manželka viceprezidenta?“

Sampson přikývl.

„Proboha,“ řekl Peters a zavrtěl hlavou. „Jeden nikdy neví, co?“

„Vy jste Christophera znal?“

„Jo,“ odpověděl. „Občas si přišel koupit pár věcí a zeptat se, jestli nemám problémy s jeho studenty.“

„A měl jste nějaké?“

„Ani jednou,“ odpověděl Peters. „Ten chlap to měl pevně v rukou. Jeho děti byly vždycky slušné. Dokonce se mi tady ani nepokusily nic ukrást, což je zázrak.“

„To o něčem svědčí.“

„To ano, proto je ho taková škoda,“ řekl Peters a podíval se směrem ke střední škole. „Randall Christopher to s lidmi uměl, víte? Třeba tím, jak pomáhal organizovat pátrání po těch pohřešovaných dívkách, přiměl spoustu lidí, aby se ho zúčastnili.“

„Vy jste se na tom pátrání podílel?“

„Jak jen to šlo,“ řekl. „Hlavně jsem zvedal telefony. Mám hodně práce. Kromě tohoto obchodu a prádelny vlastním ještě čtyři další podniky. Co se studenty bude? A se školou?“

„Na to nedokážu odpovědět, pane,“ řekl Sampson a ukázal na bezpečnostní kamery umístěné nad obchodem. „Budeme potřebovat záznamy.“

„Z minulé noci?“

„Prozatím od půlnoci do rána,“ řekl Sampson.

Peters přikývl. „Megan, vedoucí téhle prodejny, je nemocná, ale myslím, že vám je můžu obstarat. Bude stačit, když je stáhnu na flash disk?“

„Pokud na nich budou časové údaje.“

„Dejte mi chvilku,“ řekl Peters a ohlédl se, když do obchodu vstoupili další dva zákazníci. „Potřebujete to hned?“

„Počkám tady,“ řekl Sampson.

O pět minut později vyšel majitel z obchodu a podal mu flash disk. „Od půlnoci až do chvíle, kdy jste vstoupil do krámu,“ řekl.

„Kdy vás uvidím přijíždět?“ zeptal se Sampson.